

Träffadagens attelning.
7.7 m. läsning af vår
heliga attelning & Text.
Måla vi guds Guds
Nåd betrakta, Den ap-
de Träff dagen, Jesus
Paulus samt i Texten,
Men Jesus tillika
Nämner den gamla
Sundagen, för Numera
vi inte gå förbi den
heller, vetar vi måste
äro en rönfä bort den
gamla sundagen,
Jesus & Numera vi
gå äro rönfä till den
gamla Numera
hjerter: vi Träffas
talar om de Träffas
sundagen, och Paulus
Numera till de
Christna: vetar
I inte, att till

Surdeg Mäsmnen hela
 degen. Himmnen i kott
 liken, äpven vid en
 kvinna, som tag li-
 tet, surdeg, och blanda
 eti degen. Vill de spe-
 la degen blef gäpande
 Emellan dessa bibliska
 Talefätt och liknelser
 äro märks och nättan
 obetydliga för den
 som ike Mäsmna Christu
 dennes art och beka-
 penhet, för honom vil litet
 närmare förklara
 hvad som menas med
 surdeg, och äpven deg.
 När Daniels Bani
 skulle fara bort i kinn
 Egypten, singo de
 befallning, att äta
 Däcka kummet, som

var en bild af Guds
 lara, som bortsäges
 Verlden, synder. Detta
 Däcka kummet skulle
 ätas med äpven, och
 Emellan degen ike
 kibe gäp. Allt detta
 betyder med afseende
 på Christum, att en
 man, som
 som skall lemna det
 gamla Trälsam lan-
 det, den synderiga ver-
 den, för ike tid, att
 låta den gamla surde-
 gen jäsa. Utan han må
 te hällas äpven kibe
 nacks sig bort i kinn
 verlden, d. v. s. En ny
 lifka, som fler väckt
 är för den Himmnen
 och börja nya till
 sinigheten. Men till
 det förlopfurde
 landet. för ike

tid, att tänka på mycket
på världen, att den
gamla furdegen
känner gäfa, det vill
säga: Verldskärleken
här inte taga afren
hård; känner hjerta,
en angripul och båt
pändig furdegen här
inte tid, att tänka på
det verldliga; här
måtte flera tjunta
på det andliga. Men
Emellan en värld men
nissa inte kan bli så
framt befriad från
Verldskärleken; ja
vill afren denna verld
kärlek följa med
människa på vägen
till det förlofrade
landet; den som föjer
Paulus; Men för bort
den gamla furdegen,

Detta Perikles Paulus
till de christna. Ty fur-
ningarna bry sig inte
om, att resa bort
den gamla furdegen.
De vilja behålla sin
furdeg, sin verldskär-
lek, sin girighet, sin
afren, sina gamla
fäder och bröd; ja till
och med sina fördrag
vill de bryta och bryta
men för att bryta, det
vill säga de christna
måtte resa bort den
gamla furdegen, som
är, Egenwärdighet,
Verldskärlek, Egen-
het, afren, hallet
vred, som och alla
här gammal afren.
vriga måtte se
christen resa bort
den gamla furdegen

ettur, fitt Hjerta, såsom
hondens flyttar, och som
Jedus, eller brännens
begär, händgenicke
ell, och andra latter
hans följa med den
runda munnskan.
men nu kan inte den
runda munnen nysa
hont dödels, ifrån mu-
nske hjertat. Denna
arbetar visserligen
en chritter, att medagen
mått bli bontresen,
I synnerhet då han
får de bresta angr, eller
göra sig kändig, att
sitafan Israels barn
lemna Hedendömet
fly bont ifrån det
gloriska landet, och
börja sin vandring
till det förlofsade

landet; då får inte Degen
tid att jäsa, emedan de
Egyptiska Herringarne
härja på från alla
sidor, och brifva ut Gora-
els fann från sina ben
och kem; de måtte då
taga med sig det nya
brädet äfäst, och
äta fitt Pöpsk lamm
med afgräddt brä. Att
föds ämne, som är ver-
keligen fransene och me-
ra pådande än den
gamla Sundege-
n, vilken jäsa afus
sina brädder uti H-
ringarnes affragade
degtråg. Så vilka nu
Pöpsklammret är den
fjerta måltiden ett
Hedendömet, och den
fjörta måltiden på

vandringen till det förlof-
rade landet, för nästle
Israels barn äta detta
Päffkalammjätte-
nabt bröd, samt med
bittra krysor det vill
säga med bitter sorg; det
är en andelig sorg, som
är både fräs och bitter.
Päffkalammjet, det är
Guds lamn, som kont-
tager världens synden
är ett försonings offer,
hvars ofsyndiga blod
renar eller borttager
syndasmittan. Man
vet, att den som hand-
lar blod, får de kvita-
ste händer; detta re-
nings medel är icke
för allmänt bekant,
men det finns att kün-
liga fina människor,
som tvätta sina hän-

der i blod, för att få vita-
stigt kvita händer. Men
Päffkalammjet blod
måste äfven tänkas
nä fjentats dörrnätter
omödan mordangeln
fruktar för blod, och tär
icke intränga i de kuis-
ga kring dörrnätter
han för blod. Djurkullen
är iöfverligen en man-
dygare ifrån begynnelse,
men som alla mön-
dare blifva förrädda
genom blodpläckan,
som eruder mordet
tänka på dem; ja äro
alltså alla mördare
angelägra, att med det
fortta tvätta af sig alla
blodpläckan, som kryn-
na väcka gripstankar,
om ett begånget mord.

afsläp har en blodfläck
förriadt mordaren, och
derför en mätte mordaren
fruktat sig blod, om någon
blodfläckerna upptäcka
mordaren. Man kan
gulen tång derför en icke
intränga ett sådana
hug, huru dörr påfter
äro utbrukna med blod.
På alla lammets blod
har således två egenskaper;
namligen det är
ett renings medel, det
tagas bort syndapunkten
och för det andra ett
tecken det såla mör-
daren, eller mordinge-
ren, som står Helsingar-
ne. Som nu Helsing-
garne tränga på knä
alla fidos, och en på
ett Israels barn från

hug och hem: så mätte
Israels barn taga med
sig det nya ordämnat
eller den afyrade degen
och rensa bort den
Helsingarne fördömer
från sina hjertan.
Vår Frälsare har också
varnat sina lärjün-
gar för sinna Farsifarnas
furdig, som var Hymn-
teri, men han har
allt en varnat dem
för Helsingarnes Hymn-
teri, ty Helsingarne
kunna icke Hymnta.
Helsingarne påna
med ett och vilja
till Helvetet: och Emellan
Helsingarne äro frä-
ligen förbittrade på de
Christna: liksom de Ege-
tiska Helsingarne

vares förbittrade på
 Israello surr. på Thumma
 ike Hioningarne alle
 förbittas med de christna.
 Hebringarne äro på
 afsvanlige och cephiketr-
 ga vti för Gudskjent
 att de ike haustora stän-
 ta, eller tjena någon an-
 nars Gud med Thumma-
 än den de tjena med
 kjentat: de tjena denna
 Verldenes Gud af Alla
 kjota, med tankar och
 och gerningar. de tjena
 Brennviens Gud, och
 kordans Gud, de tjena
 Handels eller Genighets
 Gud, och Svandans
 Gud; de tjena Thord-
 Gud, eller Vredens
 hatet och afsvan-
 äro alla på ibland He-
 ringarnes Gudar ut-

målade: bitra på händ-
 genigheten, och det en
 deliga hatet, som gör
 att hebringarne tenka
 efter de christnas blas.
 Alla Turkar och hebrin-
 gar äro hemligen och
 af sitt innersta hjerta
 elaka, hatfulla, och
 förbittrade på de christ-
 na; och omman denna
 verldens Gud har för-
 blindat de Otrogna
 hinnen, att de tro
 tro lägnere, på hafva
 Turkarne den tro
 att denna Gud är dens
 rätta Gud, likasom
 Hebringarne alla
 hafva den tro, att
 denna Gud, hemligen
 kordans, Gudsans
 brennviens Gud, Han-
 dels Gud m. fl. äro
 den rätta Gud.

men Israels Gud eller
 de Christnas Gud är för
 Helsingarne Alldeles
 okänd; och som på
 omkring femma hundra
 Turkar och Helsingar
 men gånge på Christ-
 na, så kan det inte
 förhålla sig så under-
 ligt, om dessa Turkar
 föraktade de Christna och
 kallade dem för Christna
 hundar; afse som
 dessa Helsingar oröf-
 tade och förbannade
 de Christna, såsom ett
 Satans folk, som förak-
 tar denna världens
 Gudar: 180 år efter
 Christi påske, kalla-
 des Christendomen
 för ett ohyggligt främ-
 mani; och ännu: Lär-
 mätte Christendomen

betraktas, som ett
 ohyggligt främmani.
 Och då Helsingarne
 själva anse sig för
 den rätta Gudens tjä-
 na, det vill sig väl äf-
 ta Rattslöser, på sin-
 te de Christna sina
 främmare, Pastorer
 och Jesuter, eller på
 Måra Profeter, som böda
 öfriga kontiffrare
 landet, eller hade den
 gar och såd. — och
 emedan Helsingarne
 tjäna denna världens
 Gud renligt, så
 med and och gennig-
 gar: så kunna de inte
 kallas för Menigheten.
 Dermed finnes det
 veti alla Turkar och
 Helsingar förbuktade
 förskift en på en.

afuertygelse, att de
 Christna äro ~~från~~ ^{från} ~~från~~
 tär, omman de ike
 kunna få representati-
 gon tråda Gud, som betän-
 garne göra det. När
 Hedningarne föräpta
 och försmåda Christen
 damen, och sade de
 för ett verk af dess
 ande ande: på sin-
 na ike de Christna
 göra det samma, och
 derför kalla betän-
 garne de Christna för
 Skrymtare, närmare
 och villosare. Så har
 Djufvulen etnialat
 den lefrande Christen
 damen i alle tider; att
 hans drabantes spala
 tro sig vara kristna
 therser, och Guds in-
 vinnaste vännar.

Om ike Djufvulen
 hade inbillat Turker
 och Hedningar,
 att de hafva dess
 rätta fullgönande
 Tran, för skulldes
 nag hatte vorden
 flera Christendoms-
 men grunder: de
 skulle råka i truf-
 velsmål, menzida
 Turkerres och Hed-
 ningarres Christen-
 dam är den satta
 Christendomsare.
 Men Djufvulen
 drar nag förson-
 derom, att han
 bragge tvenne
 vtro spala falla
 vtro något för-
 der grubbel, eller

Trifels mål om sin
 salighet, de skulle
 då blifva ansetta
 för galningar
 om de bönjade
 Gnubbla, som dötty
 Gnubblade. Allt på
 mena Hedningarne
 att de Christna äro
 ett Satans gäck, som
 ikke gifva Redeligt
 fullt Samvets friid.
 De Christna anse så-
 ren stora Andeligen
 härfärdigen, omhvar
 de fördoma Hedning-
 arne. De mena
 att de Christna haf-
 va ingen smakt att
 döma verlden
 hika för sig

Men Allmoget har
 erkänna, att Gud
 är en rättvis Rätt-
 ne, för Sammanhåll-
 dispenning. Brakar-
 ter erkänna, att de
 Christna äro rättvi-
 sa i sin dom.
 Hvar flutigen angår
 lifet lifen om gub-
 nar, som tag titet
 i hand, och blundade
 uti hela degen. Så har
 var Träfsare dömd
 velat uttyda Christen
 domens art, att vilja
 utvidga sig; Christen
 domens är nemligen
 ett smittasamt
 Amne, som utbreder
 sig mer och mer, men
 det förhåller sig med

denna frötta, som
 med andra frötta-
 samma juckdamer
 att en del kunna
 bevara sig för fröttan
 I pyramentet sådana
 kunna äro fröttade
 af djervulfskogitt
 blandrisdyr, såsom
 genisitet och andeliga
 hat, de kunna inte
 fröttas af christens
 mor, omödan arma
 ettret bevarar dem
 ifrån den christliga
 fröttan. I pyramen-
 tet är det förbuds
 de djervuls dyrtika
 brömmen, ett gott
 medel emot den
 andeliga fröttan

Det är äfven en ämnet
 färdig samling, att
 ett fröde skämmas
 hela degen men de
 and har apattele
 skrifit till de christ-
 na, derföre förne-
 nar uti dem, att resu-
 bert den gamla
 frödegen samas
 den gamla pynda
 fröttan, som den
 får utbreda sig ibland
 de christna, för skämmas
 den bort hela christen-
 damen. Nu borde
 alltså på jålar, som
 hafva allvar med
 sin christendoms, för-
 rensa bort den gam-
 la frödegen, såsom
 ämna kan trösta

deras hjertan, och sedan
 hålla Påfva ritti nere
 kätting och fannioner,
 afyrade beg. Om lian
 Peters för tåga afvres
 hand ritti de christnas
 hjertan, på klifva med
 glansfulla kända, som
 målls intet, den rätte
 samman replofs
 lika ställig kätting, anake
 fann kätting afvres fina
 hjertan, som flutli-
 gen repenbaras
 sig och och genniss-
 gar. Djupulden har
 en firs firs, lika firs
 andra ämnas, för kät-
 ett falgörande i de christ-
 nas ämnas, och detta
 gånad för kätting ge-
 nom för kättingar.

glas. Om han för
 det minsta veta på de
 christnas. Ja kättingar
 färdig att repenbara som
 anklagare mot dem.
 och firs: jag är en
 kyrklig och rätte firs
 firs kätting: jag vill
 ingenting mot mig.
 Mitt samvete
 rent som Guld. men
 jag och mina vänner
 för ingens samvete
 frid för dessa christnas
 kända. Jag vill inte
 hafva någonting
 att besträffa mot
 dem. men samvete
 frid bär jag kätting
 mitt kätting: därför
 måtte jag anklaga
 dem inför domstolen

De skola på pliktu för
 sin djershet. Det är inte
 utan grunn, att djers-
 ten thallas för Guds be-
 ras ådalagare nattdag.
 dag. Men vi höra höga
 att de Christnas Guds förs
 hos att hadert djers-
 helde tas på sig själ-
 de Christnas för och brö-
 lifrafen hos lätet djers-
 us handterers för Eger
 Suss, förs en närmare:
 Hans är det att, numligen
 dess Hare Förförarens,
 förs för lido för de för
 förs de Christnas: förs
 oförfinghet för begä.
 och dess för omätt de
 upphörigt beger: Hare
 gade inte. Hare dess
 med din tjorare, ty
 för dig är inget liden
 de Måttförmig